

til Forsvar for Alternativet anført det Duffelige i at give Biddesystemet saa stort et Omfang som muligt, saaledes at Domstolene faae Ret til at ubmaale Straffens Størrelse efter Forbrydelsens virkelige Bestaaffenhed i det enkelte foreliggende Tilfælde; men det kan ikke gjælde, hvor der er Tale om en saa farlig Forbrydelse, at den findes at burde medføre Dødsstraf; i et saadant Tilfælde bør man ikke sætte nogen anden Straf ved Siden af. Man siger nu, at selv ved de aller værste Forbrydelser, som Mord, kan der være saadanne særdeles Omstændigheder tilstede, at det ikke tilfredsstillende Retfærdighedens Forbringere, at straffe Forbryderen paa Livet. Det erkender jeg, at der kan være saadanne Tilfælde tilstede; men det er Undtagelses-Tilfælde, der ikke berettiger til at give Loven et almindeligt Indhold af denne Art, men kun til at gjøre Brug af den Ret, der gjælder for saadanne Tilfælde, nemlig Venaabningsretten, som der finder sin Anvendelse; der er dens rette Plads. Naar jeg her har udtalt mig saa stærkt imod den af Landsthinget anvendte alternative Straf, Tugthuusstraf paa Livstid, er det mig hjært til styrke herfor at kunne paaberaabe mig en saa god Autoritet som selve Lovcommissionen i dens Hædelhed. Den erklærer nemlig i sin Betænkning, Pag. 233, at „det turde være mindre heldigt i Almindelighed at opstille Livsstraf og anden Straf som Alternativer ved Siden af hinanden.“ I Henhold til, hvad jeg saaledes her har tilladt mig at hyltre, maa jeg altsaa formene, at Livsstraffen i Loven, nemlig i §§ 71, 84, 189 og 190, 1ste Membrum, bør staae som den eneste Straf.

Ved Siden af denne Indvendning mod Udkaftet, som det er kommet til os fra Landsthinget, har jeg en anden Indvendning, der desværre rammer Udkaftet, som det er kommet fra Commissionen; det er nemlig den, at jeg ikke kan finde, det stemmende med det borgerlige Livs Lære at blive staaende ved Indholdet af den nuværende § 185, den oprindelige § 183, hvor der for forsætligt Drab kun er sat Tugthuusstraf fra 8 Aar indtil paa Livstid; jeg kan ikke finde Retssikkerheden tilbørlig sikret ved denne Bestemmelse. Jeg maa her bede Dem, for ret at fatte Betydningen af denne

Bestemmelse, at have et skarpt Øie for den Forbindelse, der er imellem dette Straffelov og de to nærmeste Straffelov, hver paa sin Side, baade nedad og opad. Man maa sammenligne Straffen for forsætligt Mandsdrab med Bestemmelsen i § 187, som angaaer den nærmeststaaende mindre Forbrydelse, og man maa da spørge: Hvad betyder forsætligt Mandsdrab? hvad er dets retslige Betydning? Dertil svares, at der til at constituere Begrebet heraf udfordres ikke blot, at den Handling, der bevirker Døden, har været forsætlig, men tillige, at Følgen, den indtraadte Død, har været indbefattet under Gjerningsmandens Villie. Altsaa, har selve Handlingen i og for sig været forsætlig, og Gjerningsmanden ikke har villet Døden, men dog har maattet tænke sig den som en rimelig Følge, saa straffes han ikke for forsætligt Mandsdrab, men kun efter § 187. Det er den ene Side af Sagen; den anden er Forholdet til den strengere Bestemmelse, der er givet om Drab med Overlæg, hvorom der handles i § 189. Hvad betyder det, at En med Overlæg stiller et Menneske ved Livet? Til dette Begreb udfordres, at selve Drabshensigten skal være overlagt; og, som det hedder i Commissionens Motiver, det er ikke nok, at den Volds handling, hvorunder Drabet skeer, har været overlagt, naar dog ikke selve Drabshensigten var det, om der end var en bestemt Hensigt til at dræbe tilstede. Der skal altsaa have været Overlæg ved Drabshensigten; ellers foreligger der ikke Drab med Overlæg, og det udvikles nærmere, hvor begrænset dette Drab med Overlæg er. Selv om der forløber nogen Tid mellem Beslutningen og Udførelsen, kommer den strengere Straffelovbestemmelse for Drab med Overlæg dog ikke til Anvendelse, naar Drabsmanden i dette Tilbud har befundet sig i en saa oprørt Sindstemning, at en egentlig rolig Overveelse af Handlingens Betydning derved er bleven ubeløst. Der forudses altsaa en fortsat rolig Overveelse af Handlingens Betydning, for at Straffelovbestemmelsen for Mord kan anvendes. Allerede med disse Betragtninger for Øie kan jeg ikke finde, at det borgerlige Samfunds Lære er iagttaget, at Menneskenes Liv er tilbørligt sikret, naar man siger, at forsætligt